

מ"ת (תל אביב) 21205-10-24 - מדינת ישראל נ' רמזי ארפאעיה (עציר) תושב איו"ש

מ"ת (תל-אביב-יפו) 21205-10-24 - מדינת ישראל נ' רמזי ארפאעיה תושב איו"ש ואח'שלום תל-אביב-יפו
מ"ת (תל-אביב-יפו) 21205-10-24
מדינת ישראל

נגד

1. רמזי ארפאעיה (עציר) תושב איו"ש

ע"י ב"כ עו"ד חאלד סולאחי

2. מחמד גפרי (עציר) תושב איו"ש

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[15.12.2024]

כבוד השופטת יעל ענתות

ע"י ב"כ עו"ד טלי חזום

החלטה

בפני בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים בעניינם. המשיבים חולקים על קיומן של ראיות לכאורה.
רקע

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1)

ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא, לפי סעיף 413 סיפא לחוק

העונשין, תשל"ז-1977 וסעיף 29(א) לחוק העונשין. למשיב 1 מיוחסת גם עבירה של גניבה מרכב, לפי סעיף

413ד(א) לחוק העונשין.

2. על פי כתב האישום, ביום 2.10.2024 לפני השעה 4:12 הגיעו המשיבים לרחוב למרחב 61 ברמת השרון, התפרצו

בצוותא לרכב באמצעות ניפוץ שמשות דלת הנהג, נכנסו לרכב והמשיב 1 נטל כובע מן הרכב. כמו כן, באותו יום,

כשעה לאחר מכן, הגיעו המשיבים לרחוב למרחב 51 ברמת השרון, התפרצו לרכב אחר באמצעות ניפוץ שמשות דלת

הנהג ונכנסו לרכב. בסמוך לאחר מכן, בגינה ציבורית סמוך לרחוב הגליל ברמת השרון, החזיק המשיב 2 בתיק ובתוכו

כלי ייעודי לשבירת שמשות זכוכית מהסוג המותקן ברכבים. באותה עת היו המשיבים תושבי הרשות הפלסטינאית ולא

היה בידיהם אישור שהייה בתחומי מדינת ישראל.

3. עם כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המשיבים עד תום ההליכים בעניינם.

טענות הצדדים

4. לטענת בא כוח המבקשת שורה של ראיות לכאוריות עומדות בבסיס כתב האישום: הודעות המתלוננים שמתארים כי רכבם נפרץ והודעתה של אחת המתלוננות כי היא מזהה את הכובע שנמצא על המשיב 1 ככובע ששייך לה והוחזק ברכב שנפרץ; שני דוחות מסכמים של חקירת מז"פ המתארים את שיטת הפריצה המתוארת בכתב האישום; דוחות פעולה של השוטרים וסרטוני מצלמות הגוף מהם עולה כי בעת המעצר של המשיב 1 נמצא עליו כובע השייך למתלוננת ועל גופו של משיב 2 נמצא תיק המכיל מכשיר פריצה, כמו גם העובדה שבהמשך, לאחר שהוזהר, המשיב 1 הוביל את השוטרים לשני הרכבים שנפרצו, דבר שנעשה באווירה נינוחה וללא הפעלת כוח; לבסוף, הפנתה המבקשת לגרסאות המשיבים בהן הם מכחישים את מעשיהם תוך שהמשיב 1 חוזר בו מהגרסה שמסר מול השוטרים בשטח.

לעמדת המבקשת במקרה זה קמה עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 שכן קיים יסוד סביר לחשש כי המשיבים יתחמקו מהליכי השפיטה בשים לב לכך שהמשיבים הם תושבי הרשות הפלסטינית. עוד טוענת המבקשת כי מתקיימת בעניין זה עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) שכן קיים יסוד סביר לחשש כי המשיבים יסכנו את בטחונו של הציבור באם ישוחררו בשים לב לכך שנכנסו למדינה שלא כדין, וכן יש יסוד סביר לחשש כי המשיבים יסכנו את בטחונו של הציבור ורכושו בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, העובדה שהמשיבים התפרצו לשני רכבים בטבורה של עיר, משיב 1 נגב רכוש ומשיב 2 החזיק כלי פריצה לרכב והפריע לשוטרים. מסוכנות זו מתעצמת בעניינו של המשיב 1 נוכח העובדה שהורשע בתאריך 12.7.2023 בעבירות פריצה לרכב בכוונה לגנוב, החזקת כלי פריצה, קשירת קשר לעשות פשע, גניבת רכב, כניסה ללא היתר לישראל וסיוע לגניבת רכב בצוותא. בגין הרשעה זו ריצה המשיב 10 חודשי מאסר והוטל עליו מאסר על תנאי למשך 5 חודשים על עבירות רכוש ובכלל זה עבירות נגד רכב מסוג פשע, וכן מאסר על תנאי למשך חודשיים על עבירות רכוש מסוג עוון ועבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל. משיב 2 נעדר הרשעות קודמות. 5. באי כוח המשיבים חולקים, כאמור, על קיומן של ראיות לכאורה. ב"כ המשיב 1 כי הראיה היחידה שקושרת את המשיבים לביצוע העבירות היא גרסה שנגבתה מהמשיב 1 שלא כדין, מבלי להזהירו ותוך שמופעל עליו כוח פיזי. נטען כי ראיה כזו לא יתכן שלא תפסל בהליך העיקרי ועל כן לא ניתן לתת לה משקל, גם לא בהליך זה של מעצר עד תום ההליכים. לדברי ב"כ המשיב 1, המשיבים לא נעצרו במקום ביצוע העבירות אלא בגינה ציבורית בעיר, שעה שישנו, בחלוף כשעה מהאירוע הראשון המיוחס להם. המשיב 1 תושאל בשעה 5:48 ובשעה 5:55 ובשתי ההזדמנויות לא הוזהר על זכויותיו. עוד נטען כי מאוחר יותר, כאשר נחקר תחת אזהרה, הכחיש כל קשר לעבירות המיוחסות וזאת גם לאחר שהוטחו בו גרסאותיו הקודמות בפני השוטר שעצר אותו שתועדו בסרטון מצלמת גוף של השוטרים. באת כוח המשיב 2 טענה כי המשיב 2 אומנם תושאל בשטח מבלי שהוזהר אך לא הופעל עליו כוח פיזי. עם זאת, גרסתו למן הרגע הראשון היתה שנכנס למדינה כדי לעבוד, כי הוא לא מכיר את המשיב 1 וממילא לא פרץ לרכבים ולא נגע בהם. לטענתה התיק שנטען שנתפס על גופו של המשיב 2 נתפס למעשה על ספסל עליו ישן המשיב 2 והמשיב 2 טוען כי התיק לא שייך לו והוא לא יודע מה יש בו. משכך, הראיה היחידה שקושרת את המשיב 2 לאירועים היא גרסתו של המשיב 1, שנגבתה כאמור שלא כדין, שהמשיב 1 חזר בו ממנה ואף טען שאמר את הדברים כיוון שפחד ושהיא ממילא גרסה של שותף לדבר עבירה ועל כן מחייבת חיזוק. ב"כ המשיב 2 אף מפנה לחקירתו של המשיב 2 בה דרש כי המשטרה תבדוק טביעות אצבע על הרכבים, התיק והכובע על מנת שיוכל להוכיח כי לא נגע בהם. משכך, טוענת ב"כ המשיב 2, בעניינו של משיב 2 יש ראיות לכאורה רק לעניין העבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

באי כוח המשיבים טוענים עוד כי מהסרטונים עולה בבירור כי השוטר שעצר את המשיבים שיקר בדוח הפעולה. כי בדיקת הטלפונים של המשיבים לא העלתה כל קשר ביניהם וכי אין ממצאים של טביעת אצבעות מהזירות. דיון והכרעה

6. בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נגדו רק אם מצא כי יש ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. בשלב המעצר בית המשפט מצווה לבחון אם בכוחן של הראיות הגולמיות בתיק להקים סיכוי סביר להרשעתו. בפסיקה נקבע זה מכבר כי בשלב זה, בית המשפט לא נדרש לקבוע כי הראיות מצביעות על הרשעה מעבר לכל ספק סביר אלא רק אם יש בראיות פוטנציאל ראייתי הדרוש להרשעה. בבש"פ 1495/20 קגן נ' מדינת ישראל (15.3.2020) קבע בית המשפט העליון כי, ככלל, מקומן של טענות בדבר קבילותן של ראיות להתברר בהליך העיקרי. בשלב המעצר, אין מניעה להסתמך על ראיות שקבילותן מוטלת בספק, כל עוד קיימת אפשרות כי ראיות אלה ייחשבו ראיות קבילות בהליך העיקרי: "שאלת קבילותה של ראיה גולמית במשפט נבחנת אפוא בהליך מעצר על פי רמת ההסתברות להפיכתה לקבילה במשפט גופו, בהתחשב בנסיבות המקרה הספציפי" (פסקה 7 לפסק הדין. עוד נקבע כי "גם אם קיים ספק בדבר קבילות הראיה, בית המשפט יכול להסתמך עליה בשלב הדיון במעצר, ו'הכל לפי טיב הספק ושיעורו'" (שם, בפסקה 9).

7. עוד נקבע, כי על מנת לקבוע כי אין ראיות לכאורה יש לקבוע תחילה כי הליקויים או הקשיים בחומר החקירה הם כאלה שהחומר הגולמי לא יוכל גם אחרי עיבודו להקים תשתית ראייתית שניתן יהיה לבסס עליה הרשעה: רק אם קיימים ליקויים בסיסיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל - גם לאחר "עיבודו" בעתיד והעברתו בכור המבחן של ההליך הפלילי - להקים תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן אין מקום למעצרו עד תום ההליכים" בש"פ 826/08 קשאש נ' מדינת ישראל (14.2.2008). 8. לשיטת באי כוח המשיבים לא יתכן כי דבריו של המשיב 1 שנאמרו ברגע המעצר יהיו קבילים כראיה במשפט. מעיון בתמלול מצלמות הגוף מיום המעצר, המשיב 1 אכן מסר גרסה מפלילה טרם הוזהר, וזאת במענה לשאלות השוטרים, תוך שהוא מבקש שלא ירביצו לו. המשיב 1 לא חזר על גרסה זו ואף התכחש לה בחקירותיו הבאות לאחר שהוזהר. 9. בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי, פ"ד סא(1) 461 (2006) (להלן - "הלכת יששכרוב") קבע בית המשפט העליון את כלל הפסילה היחסי הקובע כי לבית המשפט שיקול דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פיסקת ההגבלה. כפי שנקבע בעניין יששכרוב, מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשיג פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין, ובהם: חשיפת האמת העובדתית, הלחימה בעבריינות וכן ההגנה על שלום הציבור ועל זכויות נפגעי העבירה מחד גיסא; אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו מאידך גיסא. 10. ואולם, כלל הפסילה היחסי אשר הותווה במסגרת הלכת יששכרוב כשמו כן הוא, יחסי, ולא מחייב פסילה של ראיה שהושגה שלא כדין באופן אוטומטי:

"הנה כי כן, בהתאם להלכה שנקבעה בעניין יששכרוב בעצם השגתה של ראייה שלא כדין אין די כדי להביא באופן "אוטומטי" לפסילתה. בית המשפט שבפניו מתעוררת שאלת קבילות הראייה שהושגה שלא כדין נדרש להפעיל את שיקול דעתו בהתאם לנסיבות המקרה, לערוך איזון בין הערכים המתנגשים בהתאם ולבחון את עוצמת ואופי הפגיעה הצפויה בזכות להליך הוגן כתוצאה מקבלת הראייה" רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל (6.3.2012), בפסקה 34 לפסק דינה של הנשיאה בייניש.

11. בעניין יששכרוב בית המשפט פסל את קבילות הודעתו של המערער אך עשה זאת לאחר שקבע כי החוקר באותו עניין נמנע במכוון מלהודיע למערער בדבר זכותו להיוועץ בעורך דין וראה בכך שהדברים נעשו בזדון נסיבה כבדת משקל בעד פסילת הראייה. בדומה לכך, בע"פ 4988/08 פרחי נ' מדינת ישראל, ס"ה(1) 626 (2011) הורה בית המשפט על פסילת דגימת רוק שהושגה מהמערער לאחר שקבע כי המערער הסתמך על התחייבות של המשטרה כי הדגישה תשמך רק לצורך חקירה אחרת ולא לצורך חקירות נוספות. בע"פ (מחוזי מרכז) 28090-02-15 מדינת ישראל נ' אדרי (15.5.2016) נקבע כי בדין החליט בית משפט קמא לפסול הודעה מפלילה שנגבתה ללא אזהרה שכן מדובר בפגם מהותי שמידת הפגיעה שלו בזכויות היא גבוהה. באותו עניין הוסיף בית המשפט כי מצא פגם נוסף בכך שהמשיב עוכב מבלי שנאמר לו שהוא מעוכב ומבלי שנמסרה לו סיבת העיכוב למרות בקשותיו בעניין זה.

12. כפי שעולה מן האמור לעיל, אין די בכך שגרסתו הראשונה של המשיב 1 נגבתה מבלי שהוזהר כדי להביא לפסילת דבריו. בעניין יששכרוב קבע בית המשפט העליון כי נוסחת האיזון תיושם על פי שיקול דעתו של בית המשפט בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמות מידה מנחות שנוגעות לאופייה ולחומרתה של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראייה; למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראייה שהושגה; וכן לשאלת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילתה.

13. בענייננו, לא מצאתי לנכון לקבוע מסמרות בשאלת פסלות הראייה וזאת בשים לב שאנו מצויים בשלב המעצר ולא בתיק העיקר, ובעיקר בשים לב למסקנתי ביחס ליתר הראיות בתיק, שיש בה כדי ליתר הכרעה בשאלה זו, כמפורט להלן.

14. ראיות לכאורה בעניינו של המשיב 1 - במועד מעצר המשיבים נמצא בחזקתו של המשיב 1 כובע. המתלוננת זיהתה את הכובע כרכוש ששייך לה ובתיק החקירה אף קיימת תמונה שהמתלוננת העבירה בה היא מצולמת עם הכובע. בשים לב לכך שכובע נתפס בחזקת המשיב 1 בשעה 6:32 בעוד הדיווח על הפריצה נעשה בשעה 4:12, ולגרסת המתלוננת היא החנתה את הרכב בשעה 20:30, הרי שבעניין זה מתקיימת חזקה תכופה שלכאורה די בה להרשעת המשיב 1 ועל כן יש בה כדי להוות פוטנציאל ראייתי מספק לעניין ראיות לכאורה בכל האמור לחשדות נגדו בדבר פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא וגניבה מרכב.

15. ראיות לכאורה בעניינו של המשיב 2 - בעת מעצרו של המשיבים נתפס תיק שחור קטן ובו כלי פריצה ייעודיים לרכב. באת כוח המשיב 2 טענה כי מדובר בתיק שבניגוד למה שנכתב בדוחות הפעולה נתפס ליד המשיב 2 ולא עליו, וכי יש להתייחס למיקום בספקנות נוכח העובדה שהמשיב 2 ישן שעה שהתיק אותר לידו. בחקירתו, המשיב 2 אכן טען כי מדובר בתיק ששייך למשיב 1. ואולם, מצפיה בסרטון עולה כי התיק היה תלוי על גופו של המשיב 2 שעה שהשוטרים הגיעו ומצאו אותו ישן על מגלשה בגינת ילדים. הדבר תואם את דוח פעולה מספר ***** לפיו התיק היה על המשיב 2. הדבר גם מתיישב עם גרסתו של המשיב 2 בחקירתו מיום 2.10.24 בה טען אומנם כי התיק שייך למשיב 1 אך הסביר כי המשיב 1 שם את התיק לידו והניח סביבו את רצועת התיק בזמן שישן, כך שגם לשיטתו התיק היה עליו שעה שנעצר:

"ש. אני מציג בפניך פאוץ שחור (מוצג מ.מ.10), של מי זה?
ת. של רמזי

ש. אבל זה נתפס עליך.

ת. לא היה עלי היה לידי. זה של רמזי, הוא ישן לידי והוא שם לי את זה עם הרצועה על הצוואר שלי כשאני ישנתי" [עמ' 6 ש' 60-63].

16. לכך יש להוסיף, כי אומנם בעימות בין המשיבים כל אחד מהמשיבים טען כי התיק שייך למשיב השני. עם זאת, בחקירתו הראשונה המשיב 1 לא זיהה את החפצים שהיו תיק, הופתע לגבי הימצאות חלק מהם וטען שהוא לא יודע אף אם הם שייכים למשיב 2 (חקירה מיום 2.10.24, עמוד 6 ש' 58-79). מנגד, המשיב 2 בחקירתו הראשונה לא הופתע מהימצאותם של החפצים, כולל כלי הפריצה, וטען כי הוא מכיר את החפצים מאחר שראה אותם אצל המשיב 1. בהמשך, בחקירתו השניה מיום 7.10.24 שינה את גרסתו וטען כי הוא לא יודע מה היה בתיק (עמוד 5 שורות 44-46). לאור האמור, נראה יש בראיות בעניין זה פוטנציאל ראייתי ברמה מספקת לצורך קיומן של ראיות לכאורה גם בעניינו של המשיב 2.

17. לכך ראוי להוסיף כי על פי תיק החקירה, המשיב 1 הוביל את השוטרים לרכבים שנפרצו, אחרי שהוזהר וגם בכך יש כדי לחזק את הראיות בעניינם של המשיבים.

18. משהגעתי למסקנה כי בעניינם של המשיבים קיימות ראיות לכאורה גם מבלי לתת משקל לגרסה שנגבתה מהמשיב 1 טרם הוזהר, לא מצאתי לנכון להכריע בשלב זה בשאלה אם אכן קיימת רמת הסתברות גבוהה שהראיה תפסל בהליך העיקרי.

19. לאור האמור אני סבורה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת לשלב זה לצורך הוכחת אשמת העוררים בחשדות שיוחסו להם בכתב האישום. עילות מעצר

20. בעניינם של המשיבים מתקיימות שתי עילות מעצר - מסוכנות וחשש לשיבוש מהלכי משפט. מהראיות בתיק גם עולה כי המשיב 2 התנגד למעצרו ומכאן שהחשש לשיבוש אינו תיאורטי בלבד. בנוסף, לחובתו של המשיב 1 אף יש עבר פלילי, סמוך ורלוונטי. מכאן שעוצמת עילות המעצר ביחס לשני המשיבים אינה מבוטלת כלל ועיקר. סיכום

21. הנה כי כן, ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים במיחוס להם ובעניינם של שני המשיבים ישנה עילת מעצר של מסוכנות ושל חשש לשיבוש הליכי משפט בעוצמה בלתי מבוטלת.

22. עם זאת, בשים לב שהצדדים לא טענו בפני על אודות חלופות מעצר אפשריות, הדיון בעניין זה ימשיך במועד הדיון שקבוע להיום.

ניתן היום, י"ד כסלו תשפ"ה, 15 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.